

(1 Kor 12, 1-13a)

Nie chciałbym, bracia, byście nie wiedzieli o darach duchowych. Wiecie, że gdyście byli poganami, ciągnęło was nieodparcie ku niemyłym bożkom. Otóż zapewniam was, że nikt, pozostając pod natchnieniem Ducha Bożego, nie może mówić: „Niech Jezus będzie przeklęty!”. Nikt też nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego: „Panem jest Jezus”. Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla [wspólnego] dobra. Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania w jednym Duchu, innemu dar czynienia cudów, innemu prorocтво, innemu rozpoznawanie duchów, innemu dar języków i wreszcie innemu łaska tłumaczenia języków. Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce.

Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z Chrystusem. Wszyscyśmy bowiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni, [aby stanowić] jedno Ciało.

P (...) – Powiedz mi wszakże, kogo masz na myśli mówiąc o nowych bohaterach?

– Tych, którzy zostaną wysłani z Pierścieniem.

– Wspaniale, czyli kto dokładnie? Myślę, że o tym ma rozstrzygnąć Rada i nic już właściwie innego nie pozostało do rozstrzygnięcia (...) Więc, czy macie już przygotowanych jakichś kandydatów? Czy może sprawę tę odłożymy na po obiedzie?

Nikt nie odpowiedział. Odezwał się dzwon na godzinę dwunastą. Frodo popatrzył po twarzach, żadna jednak nie była zwrócona ku niemu. Opadła go groza, jak gdyby oczekiwał strasznego wyroku, którego z dawna się spodziewał, zarazem jednak miał nadzieję, że nigdy sentencja nie zostanie wygłoszona. Serce wypełniło mu nagle przemożne pragnienie, aby w spokoju pozostać u boku Bilba w Rivendell. W końcu przemówił z wielkim wysiłkiem, a słowem swoim przysłuchiwał się z prawdziwym niedowierzaniem, jak gdyby ktoś obcy posłużył się jego głosem.

– Ja poniosę Pierścień, chociaż nie znam drogi.

Elrond podniósł głowę i spojrzał na hobbita, a Frodo poczuł, że powaga tego wzroku przeszywa jego serce.

– Kiedy się zastanawiam nad wszystkim, co tutaj powiedziano, Frodo, dochodzę do przekonania, że to zadanie właśnie dla ciebie jest przeznaczone. Jeśli ty nie odnajdziesz drogi, nikt inny także tego nie zrobi.

Fragment książki J.R.R. Tolkiena
Władca Pierścieni, cz. I *Bractwo Pierścienia*

Obdarowani DLA WSPÓLNOTY

CHARYZMATY

Pan Bóg w dziele stworzenia obdarowuje każdego człowieka tą samą godnością, ale różnymi zdolnościami. W sakramentach udziela ludziom nadprzyrodzonych darów, które są szczególnym objawieniem działalności Ducha Świętego we wspólnocie Kościoła. Te specjalne dary nazywane są w Kościele charyzmatami.

Pan Bóg udziela ich bez żadnej zasługi człowieka. Święty Paweł w Liście do Koryntian (1 Kor 12, 1-13) wymienia kilka z nich: słowo mądrości, rozumienie słowa, zdolność do pełnienia szczególnych dzieł Bożych, dar uzdrawiania, moc czynienia znaków potwierdzających nadejście królestwa Bożego, zdolność wychwalania Pana Boga. Ich jedynym źródłem jest Pan Bóg. Dlatego sprawdzianem prawdziwości charyzmatów jest to, że przyczyniają się do oddawania Mu czci przez wierzących.

Każdy z nas ma za sobą decyzję o wyborze nowej szkoły. Jedni wybrali gimnazjum najbliżej ich domu, inni sportowe, jeszcze inni akademickie czy katolickie. Mamy związane z tym wyborem jakieś szczególne plany. Jako wierzący zawsze, myśląc o swojej przyszłości, mamy świadomość, że planując swoje życie, nie musimy liczyć tylko na siebie.

Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra

(1 Kor 12, 7)

DARY DLA DOBRA WSPÓLNEGO

Charyzmaty nie są udzielane nikomu do prywatnego użytku, powinny być wykorzystywane dla dobra wspólnoty. Charyzmaty służą wspólnemu dobru Kościoła i budowaniu wspólnoty miłości, wiary i nadziei, by ostatecznie doprowadzić człowieka do życia wiecznego.

Miłość pomnaża charyzmaty. Jest ona odpowiedzią człowieka na miłość Pana Boga. Z charyzmatu należącego do jednej osoby czyni ona dar będący własnością wszystkich. Święta Teresa od Dzieciątka Jezus pisała: „zrozumiałam, że miłość zawiera wszystkie powołania; że miłość jest wszystkim; że ogarnia wszystkie czasy i wszystkie miejsca; słowem, że jest wieczna! ... W sercu Kościoła mej Matki będę miłością ... W ten sposób będę wszystkim”.

Charyzmaty świadczą o bogactwie darów, jakich Pan Bóg udziela zarówno poszczególnym osobom, jak i całej wspólnotie Kościoła. Powinny być przyjmowane z wdzięcznością zarówno przez tego, kto je otrzymał, ale także przez wszystkich członków Kościoła.

**Przyjdź Duchu Święty,
ja pragnę,
O to dziś błagam Cię.
Przyjdź w swojej mocy
i sile,
Radością napełnij mnie.**

**Przyjdź jako mądrość
do dzieci,
Przyjdź jak ślepemu wzrok.
Przyjdź jako moc w mej
słabości,
Weź wszystko, co moje jest.**

**Przyjdź jako źródło pustyni,
Z mocą do naszych serc.
O, niech Twa moc
uzdrowienia,
Dotknie, uleczy mnie już.**

(piosenka religijna)